

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok,
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw spróeny
Napoj mócný
Lubosé ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosé da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džeň pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočň ty.

Z njebjes mana
Njeh či khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

F.

Szerbiske njedzelske łopjena.

Wudawa so kóždy sobotu w Šsmolerjez knihicziščezetni w Budyschinje a je tam sa šchwórtlětnu pschedplatu 40 np. dostacž.

9. njedzela po šwjatej Trojizy.

Łut. 16, 1—9.

Tež s jědojteje kwětki samóže pčola měd zyzacž; tež wot knicžomneho čłowjeka móžemy druhdy wufnyč. Duž tež frosymimy, so móže Jezus tež tuto pschirunanje wo njeprawym šastojniku nam powjedacž a jeho nam sa wo-
pišmo prjódštajicž. Psched jeho nješwěrnoscžu chze naš warnowacž, a to je nušne, — nimale wschědnje w nowinach wo tajkich šlyšchimy, kiž šu zuse kubło pscheczinili — šchtož pak na nim šhwali, to je jeho mudrosč, s kotrejž šebi w prawym čašu hišcže pscheczelow čžini a sa pschichod šo stara. Tak wotmolwjenje dostanjemy na to praschenje:

Šchto chze Šhrystuš nam s pschirunanjom wo njeprawym šastojniku prajicž?

1. warnowacž chze naš psched nješwěrnoscžu, kiž samolwjenje dacž njemóže,

2. napominacž chze naš k prawej mudrosčzi, kiž hnydom šwoje wobšejnosčže pšnaje a w prawym čašu trjeba, šchtož hišcže ma.

1. Warnowacž chze naš Šhrystuš najprjedy s pschirunanjom wo njeprawym šastojniku psched nješwěrnoscžu, kiž samolwjenje dacž njemóže. Šastojnik bu psched šwojim knjesom wobšorženy, jako by wón jemu jeho kubla pscheczinil. Š tym šo nam woboje wopiša: jeho staw a jeho šadžerjenje w nim. Šastojnik běšče. Duž kubla jeho nje-
běchu. Ale wón běšče šo tak šadžeržal, kaž njeby šastojnik, ale wobšedžet tych šamnych byl a njeběšče na to hladał, šo by kublo jeho knjesa tež temu žohnowanje a wužitk

pschijnješkło t. r. jo pscheczinil a k temu tež najětkow šwojeho knjesa wo jich pjenjesy pschijnješkł, běšče, hđžež jeno 50 budžišche šměl bracž, 100 tunow wot nich wšal a tute pjenjesy sa šebje pscheczinil. Šak njeprawe a s dohom kaš hlupě běšče tajke jeho nješwěrne šadžerjenje! Wšchak dyrbjesche šebi prajicž, šo budže jeho knjes tola raš wot njeho samolwjenje žadacž.

Wny šmy wšchitzy šastojnizy wulkeho knjesa, našcheho Boha. Wšchitko, šchtož šmy a mamy, je jeho kublo. Ššami nicžo ni-
mamy. Wosmje wón nam šwoje kubla, šmy žyle našy a šhudži. Wšchitko, šchtož mamy, je nam dał tež k temu, šo bychmy jo ša šebje trjebali, ale tak, šo jeho kubla nam žohnowanje, trajaze, wěczne žohnowanje pschijnješku. Njetrjebamy je tak, je pscheczinimy. Trjebacž dyrbimy je tež tak, šo bychmy bratram šlužili a Bože kralestwo s nimi pomhali twaricž na šemi. Ale kaš hušto dha čłowjetojo na to myšla! Tu šu tajzy, kiž šwoje čželne a duchowne mozy šwěru njetrjebaju, dofelž šu psche lěni, šo napinacž a tak je pscheczinija. Wjele tajkich je, kiž te wot Boha nam spožčene duchowne kubla: Bože šłowo a šakramentaj njetrjeba, je ša šebje pscheczini, kaž šwój čžab, šwoje žiwjenje pscheczinija. A drusy šu, kiž wšchitko, šchtož šu wot Boha dostali, jenož ša šebje pschetrjebaju w šlužbje šwojich čželnych łóšchtow a žadosčow, k žiwjenju w hrěchach, w knicžomnych wješelach a k lutym knicžomnym wěžam, tak šo wot kublow Božich šterje nježohnowanje a škaženje hacž žohnowanje maju. Ale Boža wina to njeje, ale jich; w Božimaj woczomaj šwoje, Bože kubla pscheczinija. — A dofelž k tajtemu žiwjenju hušto te kubla njedofahnu, kotrež

šami maju a šebi šašlužja, dha kaž šastojniš w pšchirunanju, druhich wo jich kubla pšchinješu pšches nješprawnošć, jebanišwo, lichomnišwo, pšches to, šo jich wo jich derje šašluženu mšdu pšchinješu, nješaplacža, šchtož druhim winojcži šu abo pšche wjele ša to žadaju, šchtož druhim podawaju a pšchedawaju. Šo drusy potom hušto tradaju, wo to šo nještaraju, a na teho šnješa hagle prawje njemyšla. Šacž po jeho woli žiwu šu, hacž jeho kubla pšches nich šo pšchisporja: jeho cželcž, licžba tych dušchow, kiž š jeho kraleštwu šo pšchuwjedu, wo to šo nještaraju, nješwěrnij šastojnižy šu. — Dolho běšche tamny šastojniš tajše žiwjenje wjedł, šfóncžnje žada jeho knješ samolwjenje wot njeho. Dolho šu cžlowjekojo hušto žiwu a ša Bohom šo nješpracheju, na to njemyšla, šo tež ša nich šchtunda samolwjenja pšchišdže. A hlaj, njenadžujžy hušto došć pšchišdže tež ša nich tón cžaš, w kotrymž Bóh tež jim pšchwołacž budže: cžin račnowanje wot šwojeho šastojništwja, ty njemóželš dale ša šastojniša bycž. Hušto došć wšchaf budžemy na tuto samolwjenje dopominani, ale hušto podarmo. Šdnyž pak našch Bóh nam tajše šłowo pšchwołacž budže, budžemy na njo dnyrbjecž pošłuchacž. A šmy našcheho Boha kubla w hrěšchnej nješwěrnošći pšchecžinili, potom šo nam pónđže kaž tamnemu: my nješbudžemy žaneho samolwjenja móž dacž. Nješwěrnošć š šnješowym kubłom pšchinješe cžlowjeka wo kóžde kubło. Dajmy šo pšched šchłódněj nješwěrnošću warnowacž, a pšches dalšche šadžerženje tamneho šastojniša

2. napominacž š prawej mudročći, kotraž šwoje wobštejnošće pšnaje a w prawym cžažu trjeba, šchtož hišchće ma. Žašo tamnemu šo pšches žadanje jeho knješja wocži běšchtej wotewričej, šo mudrje šadžeržesche, nješprajesche šebi: to tak šlě nješbudže, ale šjawnje šebi pšna: twója wina je pšche wulka, ty njemóželš ju ani potajicž ani šaplacžicž, šwoje šastojnišwo dnyrbisch šłojicž. Šižom w tutym nastupanju běšche wjele mudrišchi hacž wšchelazy mješ nami, kiž šo tak rad šami šjebaju a mēnja: hdyž tež tajši nješšy byl ani tak nješšy žiwny byl, kaž twój Bóh wot tebe šebi žada, wón tola tebi hnadny budže, nješbudže tebe na wěcžnje šacžišnyč. Š cžim chžył dha ty šwoju nješwěrnošć a winu šaplacžicž? — Mudrje běšche to, šo tamny šebi nješamjelcžesche, tak š nim štejišche, mudrje tež to, šo, šchtož hišchće mējesche, nanajšlepje trjebasche. Hišchće je še šastojniškom, hišchće ma šwojeho knješja kubla w šwojej ruzy, hdyž tež jenož na krotki cžaš. Tón wužiwa nētk nanajšlepje, šo by ša šwój pšchichod šo štaral. Šchto dnyrbju cžinicž, šo hnydom prascha — a wšchellim cžlowjekom ani do myšłow nješpšchišdže, šo praschecž, šchto bychu woni dnyrbjeli cžinicž, dofelž jim tola hižom tak hušto šo prajilo je, šo jich šastojnišwo tež raš wot nich šo wšmje, šnano bóršy. Wóni tež hnydom wě, šchtož cžinicž njemóže a šchtož cžinicž chže, šo by wulchow ša pšchichod mēł. Wón, kiž hacž dotal malo pšchecželow běšche mēł, dofelž tak wjele běšche potłócžil, chže šebi hišchće pšchecželow cžinicž, kaž dolho hišchće šwojeho knješja kubla mējesche, šo bychu woni potom, hdyž je šwoje šastojnišwo šhubil, jemu dali, šchtož trjeba. Tehodla špušchći jenemu dolžnikej 50 tunow wolija, druhemu 20 brēmjenjom pšcheny a to niž jenož ša jene lěto, ale dawasche hnydom jich listy pšchepišacž, kiž ša dolhi cžaš pšlacžachu. Dolžnižy pak šebi myšłachu, wón tola tajši hrošny cžlowjek njeje, ma tola dobru wutrobu, to jemu šabycž nješbudžemy. Wón běšche jich šebi dobnyl a š tym ša šwój pšchichod šo štaral. Woni wšachu jeho

horje do šwojich hětom. — Tajku mudročć dnyrbimy my wot njeho wufnyč. My wšchitžy wěmy, šo cžaš našcheho šastojništwja š kónzej dže, ale šchto wužiwa šwój cžaš tak horliwje kaž tamny, šo by ša šwoju dušchu potom mēšto mēł we wěcžnych hětach? Šchto trjeba, šchtož je wot šwojeho šnješa š temu doštal a hišchće nētk ma, jeho šłowo, jeho šakramentaj, wopokajma jeho šmilnošće tak šwěrnje, šo jeho Bóh a šnješ jako luby pšchecžel a wótž jeho junu horje wšacž móže do wěcžnych hětom. Šchwataj a wumož šwoju dušchu. — Trjebajmy pak tež šemške kubla po jeho woli, potom nješmēje jenož tón šwoje wješele nad nami, kiž po prawym jenož šam naš horje wšacž móže do wěcžnych hětom, ale tež cži budža naš junu š wješelojczu horka powitacž, kotrymž šmy š tajšimi kubłami dobroty na cžele abo na dušchi wopokajali. To šy mi cžinil, mi šy šobu dopomhal do šbóžnje wěcžnošće, tak budža nam pšchwołacž. Šytajmy tajku mudročć! Ale nješabudžmy ženje: najšlepšcha mudročć je a wštanje šwěrnošć pšchecžiwu cžlowjekam a Bohu a wěrna bohobojašnošć. Šamjen.

W.

Jeno jene šbóžne.

We wješnej wošadže mēšta Šerlohna — tak powjeda dwórški předač Emil Frommel w knišy „Christoterpe“ — pšched krotkim stara macžerka, kiž bē 86 lět stara, w mrēcžu ležesche. Wona knješja šararja š šebi šawolacž da a žadosche pšched šwojim minjenjom Bože wotšasanje. We šwjatym pišmje a katechišmje derje wobhonjena, šnajesche wona pucž pšches cžemny šmjertny dol a cžehnišche kaž nēhdy šomornil š Muršteje „š wješelojczu po šwojej drošy“. Žašo šo ju knješ šaral ša jejnym žiwjenjom praschesche a tak je š tajšej šbóžnej nadžiji pšchischla, jemu wona šlědomaze powjedasche:

„Ša šym hišchće š nješocžicžkemu duchownemu Šanej Abrahamej Štraušej na pacžerje šhodžila a wot njeho škonfirmasiwana. My bēchmy runje pječždžekacž pacžeršich džēczi. Duž wón na kónžu šwojeje rēcže prajesche: „Ach, luby šnježe, jich je runje pječždžekacž — to je wjele, ale šcžin je wšchē pječždžekacž šbóžne! Šeli pak je to pšche wjele wot tebe žadane, dha šcžin tola položju šbóžnych — pječžadwaznyč! Ale to je šnano tež pšche wjele: ach, jeno dwanacže, ach, šchto praju — daj jeno jene šbóžne bycž! Šamjen.“ To ja nješšym šabycž mohla, knješ duchowny, to je mi pšches wutrobu šchlo, a jako pola woltarja šlecžach, šym Bohu šlubila: ja chžu, šchže-li Bóh, to jene bycž. To je šo mnu pšchezo pšches žiwjenje šchlo, a nētko chžu šo nadžecž, šo to tež tak budže hacž do kónža, a šo budu šwojemu štarem duchownemu w nješjekach prajicž móž: „šnješ duchowny, jene je tola šbóžne.“

Štary Štrauš je šłoro šchēščdžekacž lět morny, ale wón je wumrjel a hišchće žiwny, a jeho Abrahamowa modlitwa njeje nješwulšchana wštala.

F.

Lubujcže šwojich nješpšchecželow.

W južnej Afrizy bēšchtaj dwaj mužej w šwadže a nješpšchecželšwoje je šobu žiwaj. Duž jedyn š njeju male holcžatko w lěku trječji; bēšche to džēcžo jeho nješpšchecžela, kotrež bē šo pšche daloko wot wótžnjeje hěty šdališo. Džiwje wječenje mužowu wutrobu napjelni; wón šapšchija wbohe džēcžo a jemu dwaj porcžikalaj praweje ruki wotřěny. Š cžertowškej šłójczu wón holcžatko, pšched bološczu žalošczaze, domoj pššla, wołajžy: „Nētko šym šo wječžil, nētko šym šo wječžil!“

Lěta ƚo minychu. S maleje holczi běšche knjezna najtała. Duž bližesche ƚo jedyn džen khudny, widomnje stradanj, ichero- wlořaty starz durjam jejneho nana a prořhesche ju wo jědź a picze. Wona jeho hnydom jako tamneho řurowza řpřsna, kotryž běšche jej dwaj porřtaj wotřěnył, bēžesche rucze do hěty, přchinješe jemu w bohatej mēre khlēba a mlofa a pořhdy ƚo t bofej řwo- jeho hořca, kotryž da řebi wulzy derje řlodžicž. Ğako bēšche wón řwój wobjed řtónčizil, wona rubjeschcžu, ř kotrymž řwoju prawizu hacž dotal přchřřntu džeržesche, řpadnyčž da a řbrařchenu ruku pořbēhnywřchi wuwola: „Nětko řym ƚo ja wjeczila!“

Tón muž bē prosty a bjesřcžny přched řpodžiwanjom. Wón tole waschne nje wopřchija, dokelž nje wjedžijše, řo bēšche ƚo ta holcžka mjes tym čařom řchescžijanjstwu přchiwobrocžila a řrosym řłowow řwjateho piřma ř najřlubřsčej duřchu řapřchijala: „Ře- li twój nje přchecžel hłōdny, nařhčž jeho; chze- li řo jemu picž, na- powaj jeho; hdyž to čžiniřch, budž- řch žehliwe wuhle na jeho hłowu nahromadžicž.“

Sswěra w małym.

(Łuf. 16, 10.)

To je ta prawa lubořcž, řwěra,
Řiž Řhřřta twjerdže džerži řo
A řbōžnu radořcž ř teho čžěra,
So ř nim ma Bože kraleřtvo,
Řdžęž Bohu řluži pořornje
Ře drařcže Řhřřta prawdořcže.

A tuta řlužba řwědomniwa
Ta řwěrna tež we małym je,
Řdyž přchego řhutnje na to džiwa,
So Bože woło nje dřeńje,
Řiž widži kōždu malinku
A řnaje wřchřřtku nje řwěru.

Duž řwucžul tež řo w małym, duřcha,
Řajmjeńřchich hřeřchow hladař řo;
Čži pořluchacž řo řwěru řluchča
Tež w malicžkōřcžach, řchescžano!
Řdyž w małym řwěru nawukny,
Dha we wulkim tež řwěrnny řy.

Řdyž řo ty hrubnyh hřeřchow pařesř,
So njeby hańbu čžinił řei.
A mjeńřsčej brachi nje wotřchajesř,
To hiřchcže žana řwěra njeř;
Tež lubořcž Boža nje je to,
Řiž jeno Bohu řwjeczi řo.

Čhtōž wřchōn řo Bohu pořwjecžuje
A řhodži jeno ř řesukom,
Tón wot řebje wřcho řwotřřtoruje,
Čhtōž řlōd ma nělak řa hřeřchom;
Wón we wřchēm hlada Řhřřta čžesčž,
Čhze řwoju duřchu t njeby wjesčž.

O duřcha, řytaj tule řwěru,
Řiž řo tež w małym wosřewja,
A ř pořluchnořcžu, žiweř wěru
Čso Bohu daj do řluženja,
Dōjž junu tebi řjeknje řo:
Řōj domoj, řwěrnny wotrocžto!

K. A. Fiedler.

Bohnowanje křchiza abo Boža pomoz w nusy.

Řjane powjedańcžo ř minjehow lěřřtotka.

Řnjeni Řrabowřka, bohata řemjanřka wudowa, přchewywasche po řmjerczi řwojehow mandželskeho na řwojim hrodze we wjeřnej čžišchinje. Wřchřřtzy řuřbōžja čžesčžachu a lubowachu ju dla jejneje rořomnořcže, njetajeneje pobožnořcže a dobročžiwnořcže napřchecžō khudym. Ğunu dnyřjesche wona wařnyh naležnořcžow dla do hłowneho mēřta hicž a tam někotre tydženje přchewywasč. Džen přched řwojim domojpucžom chžyřche řo wona přched wjecžorow wokolo mēřta přchekhodžowacž. Bēšche runje nje dželu a po dlěřřchim deřchcžowanju řařo přěni řjany nalětni džen. Mēřchcženjo řhwatachu wjeřeli přched wrota, řo bychu řjany wjecžor wonka wužili. Řnjeni Řrabowřka bēšche tež hižom na pucžu t wrotam, hdyž jej do myřlow přchřřdže, řo mohla řebi hiřchcže junu hłownu zyrkej wob- hladacž a řo tam pomodlicž. Wona řastupi ř wulkimi durjemi a wobhladowasche ře řpodžiwanjom křařny twar, wyřkōfe řtolpy, pnyřhny woltař. Wřchřřtka tale křařnořcž a čžichota Božehow doma pohnuwasche je je n utrobu t pobožnořcži. A wona řo přched woltařjom poklady a řo čžisčhe t řwojemu řtworicžerzej a Wōtzej modlesche. Stanywřchi řebi zyrkej dowobhladowasche a prajesche přchi řebi: „O kak řu nařchi přjedomnižy w řtaryh čžajach řwojehow Boha řańcž mēli a čžesčžili, hdyž řu tak křařne a pnyřhne řwarjenja t jehow řlužbje řwarili! Kak wjele čžłowjekow je řwoje pjenjeřny, řwój čžaj a řwoje mořny woprowalo, přjedny hacž bu tōnle twar dořonjany, a kak wjele tyřazow čžłowjekow je řo hižom w tutym řtemplu t Bo- žim řlužbam řhromadžowalo!“

A dale wobhladowasche wona řtare rowne pomniki ř napiřami w džiwnym, nětko řkoro nje řnathym piřmje, kotrež mjenja řařlužbnyh mužow pořdžijřchim čžajam wopowjeduja. Řihdže nje bēšche tam žaneho čžłowjeka widžecž, čžiščina knježesche we Božim domje, jeno ř najdala bēšche řlųřchecž hōk luda, přched mēřto pucžowazehow. Řej bēšche, jako by žyle řama na žylm řwěcže byla a řo mjes rowami řwojich bratrow a řotrow přchekhodžowala, kotřiz řpřachu mērnny řpař we řwojim Řnjegu. Čžim bole hnuwachu jejnu wu- trobu rowne napiřny; wōřebje jedyn wōřta jej bōle w myřlach, dnyžli druhe: „Čbōžni řu čži mōwi, kotřiz w tym Řnjegu wumru. Ğaj Duch praji, řo woni wotpocžuja wot řwojehow džēla; jich řkutli pař du řa nimi (Čjew. Ğana 14, 13). Tute řłowa roř- pominajo, wuhlada wona holcžatko, čžornu drařtu woblecžene a řnadž 8 lěř řtare. Přched woltařjom klecžō mēřesche holcžka rucžy řtyřnjenej a hladařche tak nutrnje na woltař, řo řastupjenje knjenje Řrabowřkeje nje řnytny. Holcžka řo modlesche a řhlyř bēžachu jej po čžerwjenyřmaj licžtomaj, je je woblicžō pař wosřewjesche podatu řrudobu, nutrnju pobožnořcž. Řnjenje Řrabowřkeje bēšche holcžki řel, tola njechajesche ju w modlitwje řatorhnyčž. Ğakle hdyž holcžka řtany, přchřřřupi wona t njeř, ř lubym hłōřom prajizy: „Ty dře řy žara řrudna, luba holcžka? Čšto čži je? Čžehow dla płacžesř?“

S nowa pocžachy řo holcžzy řhlyř po licžtomaj ronicž. hdyž powjedacž pocža: „„Dženřa přched lěřtom je mój lubny nan wu- mřjel, a dženřa tydženja řu mi macžerku pohřjebali.““

„Wō čžo dha řy Boha lubehow Řnjega tak nutrnje prořhla?“ wopřařcha řo řnjeni.

„So chžyl řo wón nade mnu řmilicž. Ğa nje mōžu t niřomu hicž, hacž t njemu. Čřym dře hiřchcže pola ludži, we kotryhž řhēži na podrožřtwje bydlachny. Ale wōřtacž tam nje mōžu, jutřje dnyřbju woteńcž; tak je mi wobředžer dženřa řařo prajil. W mēřcže mam dře někotryh přchřřwunnyh a bych řo wjeřelila, hdyž by řo tōn abo tamny nade mnu řmilil a mje t řebi wřal. Nařch řnjeg řarař, kotryž je moju macž we je je řhorocžzi čžasto wopřřtował a nam nje wuprajnje wjele dobrořny čžinił, je řim to tež křucže dořcž wotřcžal, řo je jich winowatořcž, řo řo řa mnje řtaraja. Ale woni nje mōžja mjes řobu dowjednacž, řchto ma mje wocžahnyčž.“

„Sa jim to tež ja slo nimam, dofelž maja žami džěczi a hewaf nicžo njewobpědža, hacž sčtož žebi i džělom žwojeju rukow sažlužeja.“

„Wbohe džěcžo“, rjekny knjeni, „to njeje džima, so žy žrudna.“

„Haj, žym tež jara žrudna žem pschisčła, ale Bóh je mi šdobom wschitku žrudobu wotewsał. Sa žebi žaneje staroscze wjazny njecžinju, dnyžli teje, so bych pschězo prawje po jeho woli žywa byla a žo jemu špodobala.“

Esłowa njewinowateho džěscza a sprawny pohlad jeju wuplakaneju wobčłow lubjesche žo knjeni Grabowskej a wona pohladowasche pschecželnje na holecžku, prajizny: „Sa mēnju, so je Bóh twoju próstwu wužlyšchal. Tebi budže pomhane. Bój so mnu.“

Holecžka pohladowasche se špodžiwanjom na žusu knjeni a wosta w njewěstosczi stejo; šłoncžnje rjekny: „Haj, hdyž dha? ja nježmēm; dnyrbju domoj.“

Knjeni Grabowska jej wotmolwi: „Sa snaju wascheho knjesa fararja derje, kotryž je twojej njebohej macžeri telko dobroty cžinil. Š njemu póndžemoj a i nim chžu žo rošrěcžecž, kať mohło žo tebi pomhacž.“

To prajiwšchi wsja wona holecžku sa ruku a džěcžo džěšche rad žobu.

* * *

Š wježelym špodžiwanjom stany knjes farar wot žwojeho blida, hdyž knjeni i džěscžom pola njeho šastupi. Knjeni Grabowska jemu powjedasche, so je tuto džěcžo hacłe nětko šejnala. Potom dowjedže wona holecžku se jstwy, dofelž chžyšche i knjesom fararjom něšcto žama porěcžecž, a wona rěcžesche k njemu: „Wžyžokodostojny knježe! ja bych tule holecžku k žebi wsala a jeho macžer byla. Moje džěczi žu mi šahe wumrjele. Moja wutroba mje pohnuwa, so bych žwoju macžeršku luboscž temule džěscžu pschiwobrocžila. Tola prjedy chžu wjedžecž, hacž mi wy to radžicze, kiž staršcheju a džěcžo derje snajecze. Sa chžu rada žwoje krotke žiwjenje na jemi psches tón abo druhi dobry škutk wušnamjenicž. Mēnicže wy, so by dobrota nad tutym džěscžom derje naložena byla?“

Pobožny knjes pošbēhny žwojej woczi k njeju a prajesche se štyknjenymaj rukomaj: „Bože wjedženje budž žwalene! Wjetšchi škutk miłoscže njemóžecze cžinicž a pobožnišche, pěnišche a rošomnišche džěcžo bóřny njenamafacze. Seje staršchej bēšchtaj šprawnaj cžłowjekaj, pobožnaj a kšescžijanštaj. Šswoje jenicžke džěcžo, Marju, štaj na najšpěje woczahnyłoj. D ja ženje njelapomnju, i kaťkej staroscžu mrějaza macž na tele žwoje wulžny lubowane džěcžatko pohladowasche, kiž plakajo pschi jeje ložu stejesche. Ale i dowērnym pohladom pošbēhny wona woczi k njeju a prajesche: „Ty, Wótcže w njebežbach, budžesč tež jeje nan! Ty dasč mojemu džěscžu druhi macž. To ja wēm a w mēreje wumru.“ Tele šłowa mrějazeje macžerje žo nětko dopjelnjeja a wēscže je Bóh waš, wulžny cžescžena knjeni, wušwolil, so macže temule džěscžu druha macžer bycž. Tcho dla je waš do hłowneho mēšta pschiwjedł a wam nutsdał, so byšcže psched woteńdženjom hišcže junu jeho templ wopytala. To je jeho škutk. Š džakom budž jeho mjeno kšwalene!“

Knjes farar šawola nětko šyrotku do jstwy a prajesche: „Šlej, Marja, tale dobra a cžescžena knjeni chže twoja macž bycž. To je sa tebe wulke šbože. Chžesč ty i nej hieč a jeje dobra džowka bycž?“

Kada prajesche Marja „haj“ a pocža i radoscžu plakacž, tať so šłowcžka prajicž njemóžesche. Š pohladnjenjom žo knjeni džakowasche a kšesčesche jeje ruku.

Knjes farar jej hišcže rěcžesche: „Šlej, moje džěcžo, kať žo Bóh sa tebe stara. Šdyž twoja njeboha macž na žmjeršnym ložu ležesche, bēšche wón tule twoju druhi macž hižom žem pschiwjedł a wón njedasche jej prjedy woteńcž, hacž bēšche wona tebe na-

makala a sa džowku pschijala. Špójnaj w tym jeho wótzowške šastaranje. Šubuj jeho i žylej wutrobu, dowēreje žo jemu a džerž jeho kaťnje. Teje knjeni, kotryž je tebi Bóh sa macž dał, budž dobre pošluščne džěcžo, kať žy to žwojej njebohej macžeri byla. Dha šmēje wona wježele nad tobu a tebi žo derje póndže. Wobžebje na to njelapomni: we žwojim dalšchim žiwjenju njebudžesč žyle bjes cžerpjenja a tyšchnoscže; ale tehdy žo modl i runje tať džěcžazej dowēru k Bohu, kať žy to dženkša w žyřtwi cžinila, a wón budže kóždy cžasč twój žwērnny pomoznik, kať je tebi nětko pomhacž.“

Ma to buchhu hišcže Marjini pschiwušni šawolani a nje-mējachu nicžo pschecžimo temu, so knjeni Grabowska šyrotu k žebi bjerje, ale wježelachu žo nad tym a bēchu jara špokojni. Wjetšcha hišcže bu jich wježeloscž, hdyž šlyšchachu, so chže wona holecžku wsacž, kaťkať je, a jeje macžerne šawostajenštwó kať tež jeje draštu jim wostajicž. Marja wuprožny žebi nětko macžerne modleške knihi k wopomnjecžu.

Mašajtra rano wsja knjeni Grabowska Marju žobu do žwojeho wosa a jedžesche i nej na žwój hród.

(Pschichodnje dale.)

Wšhelake i bliska a i daloka.

— Cžěšla Rychtar a jeho najmlódschi žyn i Šitka, kotrajž bēšchtaj pschi wohnjowym nješbožu w Adolfsheče wo žiwjenje pschisčłoj, buschtaj pjatł 11. augusta na Kšecžanškim pohrjebnišcžu kšowanaj. Wobdželenje bēšche i džiwanjom na šrudobny podawł, kotryž bēšche Rychtarjež žwójbu potrjehil, jara wulke. Direktorij, wohnjowa wobora i Adolfshečny, Kšecžanške wojeřske towarštwó žo pschi pohrjebje wobdželichu. Pschi rowje mējesche k. farar Šólčž němštu rěcž a potom w žyřtwi šerbske cželne předowanje. Wboha wudowa Rychtarjowa je hłuboko trjehena psches nahlu žmjercž mandželšeho a žyna a je wona hižom psched létami taťke cžěžke domachpitanje pschecžerpicž dnyrbjala, hdyž je žo jej macž pschi wohnjowym nješbožu w Nižej Wšny špalila. Tšeczi, kiž je žo pschi wohnjowym nješbožu žmjertnje šranil a je w kšorowni w Budyščinje wumrjel, bu žobotu na kšholškim pohrjebnišcžu w Budyščinje kšowanaj.

— Š džiwanjom na nješbože, kotrež je žo na želešnyž w blisťosczi Šróđla štało, je wšowanška šomora sa prušku Šornju Šužizu w Šhorjelzu žo na ministerštwó i tej próštwu wobrocžila, so chžyla wšchnoscž žyłu želešnyžu wot Šhorjelza do Šarlina i dwēmaj kolijomaj wutwaricž.

— Šednanja dla mēra w Šortšmoucže žo dale wjedu. Kaťkež žu nětko wuhlady, jednanja i cžěžka k mēreje wjedu. Šužowška njecha kupu Šachalin Šapanškim pschepodacž ani žaneho pjenježneho šarunanja Šapanškim sa wójnu placžicž. Bjes teju wumēnjenjom pať Šapanška do mēra nješwoli. Duž je lohko móžno, so krej-pschelecže dale póndže.

Dališche dobrowólne darž sa wbohe armeniške šyrotu.

Šnjowy džakny wopor N. N. w B. 15 hr. — np.
N. N. i Š. 3 " — "

Šromadže: 18 hr. — np.

W mjenje wobohich šyrotow wutrobny džak.

Šólčž, redaktor.

Naležnje prošymy wo dobroćiwu podpjeru z natwarjacymy khērlušemi, zbudžowacymy nastawčkami a křescijanskimi powjedacžkami.